

Wskazówki redakcyjne dla Autorów, Tłumaczy i Redaktorów wydawnictwa Harmonia Universalis

(Uwaga dla Tłumaczy: przy przekładach należy zachować oryginalną kompozycję tekstu).

1. Tekst główny powinien być wyjustowany (wyrównany jednocześnie do lewej i prawej strony), pisany z odstępem 1,5 wiersza, przy użyciu czcionki Times New Roman o rozmiarze 12 punktów.
2. Preferowany format pliku: DOC lub RTF.
3. Akapity – wcięcia akapitowe można robić za pomocą tabulacji lub stylu (lub zupełnie pominać, zaznaczać tylko enterem); proszę nie używać do tego celu spacji.
4. Proszę nie dzielić wyrazów, nie wstawiać tzw. twardych spacji oraz miękkich enterów.
5. Proszę nie stosować opcji kontroli wdów, bękartów, sierot, szewców.
6. Sugerujemy, aby tekst miał strukturę czterostopniową: rozdział (1), podrozdział (1.1), podrozdział (1.1.1), podrozdział (1.1.1.1). Każdy rozdział powinien składać się z krótkiego wstępu, rozwinięcia i zakończenia.
7. Kolejność poszczególnych części książki jest następująca:
 - strona tytułowa;
 - spis treści;
 - przedmowa honorowa recenzenta lub Polskiego Towarzystwa Logopedycznego;
 - tekst właściwy;
 - bibliografia;
 - słownik użytych terminów;
 - indeks osobowy i indeks rzeczowy;
 - wykazy (ilustracji, tablic, symboli, skrótów – w zależności od zawartości publikacji);
 - życiorys i zdjęcie Autora (Autorów).
8. Wyróżnienia:
 - ważne terminy należy pogrubić, a w nawiasie podać angielski odpowiednik (zapisany kursywą);
 - kursywę stosuje się wyłącznie do wyrazów obcojęzycznych lub do tytułów książek i czasopism oraz innych dzieł (na przykład filmowych lub malarskich);

- w serii Logopedia XXI Wieku: akapity, które mają zostać wyróżnione na apli, należy oznaczyć stosownym komentarzem.
9. Dosłowne cytowania należy ująć w cudzysłów (i wskazać źródło cytatu wraz z numerem strony). Cytat dłuższy niż 250 znaków należy oddzielić dwucentymetrowym odstępem od lewego marginesu bez wcięcia w pierwszym wierszu (bez cudzysłowu).
 10. W przypadku przywoływania konkretnej myśli z danej publikacji należy wskazać źródło wraz z numerem strony, nawet jeśli nie jest to dosłowny cytat.
 11. Wyliczenia: w celu ujednoczenia sposobu numerowania i wyliczania proszę przyjąć zasadę, że pierwszy stopień określamy cyframi 1. 2. itd. (cyfra z kropką), a drugi stopień małymi literami a) b) itd. (litera z nawiasem). Jednostopniowe wyliczenia można pozostawić bez numeracji (wypunktowanie).
 12. Materiały uzupełniające tekst główny:
 - Przy tabelach i rycinach zaczerpniętych z innych publikacji należy uzyskać zgodę właściciela praw do danego materiału na publikację (druk zgody można uzyskać od redaktora prowadzącego tytuł).
 - Tabele powinny być ponumerowane (np. 1. 2. itd. – osobna numeracja dla każdego rozdziału) i mieć tytuł umieszczony nad tabelą.
 - Pod tabelą mogą znajdować się uwagi lub komentarz, zawsze musi być podane źródło. Jeżeli tabela została zaczerpnięta lub zaadaptowana z jakiegoś źródła, to należy podać copyright oraz źródło, z którego została zaczerpnięta, na przykład:
 Źródło: Matczak (1992, s. 95). © Wydawnictwo Naukowe PWN.
 Lub:
 Źródło: opracowanie własne na podstawie: Matczak (1992, s. 95).
 - Jeśli natomiast tabela jest opracowana przez autora książki, dajemy zapis:
 Źródło: opracowanie własne.
 - Tabele powinny być dostarczone na oddzielnych stronach i w oddzielnych plikach, a w tekście ich obecność winna być zaznaczona w następujący sposób:

 Tabela 1.1.

 - Ryciny powinny być czytelne i nie powinny powtarzać informacji z tabel. Powinny mieć ujednoczoną formę.

- W wypadku rycin prezentujących dane empiryczne należy na kopii ryciny podać wartości empiryczne, co ułatwi grafikowi jej prawidłowe rozrysowanie (na przykład: kolumna A: 2,44, kolumna B: 4,25 i tym podobnie).
- Dla każdego rozdziału stosujemy odrębną numerację rycin.
- Każda rycina powinna mieć tytuł podany wraz z numeracją na oddzielnej stronie (każda rycina na oddzielnej stronie, wydrukowana lub narysowana, z dokładnym opisem dodatkowym dla grafika).
- W tekście miejsce ryciny zaznaczamy podobnie jak miejsce tabeli.

Rycina 1

- Jeśli ryciny są zaczerpnięte z jakiegoś źródła, to należy podobnie jak w odniesieniu do tabel podać copyright, również w wypadku adaptacji. Jeśli zaś ryciną są opracowane przez autora książki, należy zapisać: „Źródło: opracowanie własne”.
- Fotografie wchodzi w skład numeracji rycin. Dobrą reprodukcję gwarantują jedynie zdjęcia oryginalne, o rozdzielczości co najmniej 300 dpi i w odpowiednich wymiarach. W wypadku osób żyjących należy uzyskać ich pisemną zgodę na zamieszczenie fotografii. Zawsze należy podać źródło fotografii i oznaczyć znakiem copyright.
- Materiały ilustracyjne (w tym zdjęcia) zaczerpnięte z internetu mają za niską jakość, by mogły znaleźć się w publikacji drukowanej. Wymagana rozdzielczość to 300 dpi.

13. Cytowanie literatury:

- Odwołania do tekstów innych autorów – przykład: Piaget (1970), (Piaget, 1970).
- Jeżeli odwołanie dotyczy większej liczby pozycji tego samego autora z tego samego roku, należy dodać literki: 1970a, 1970b (odpowiednio również w bibliografii).
- Powołując się na danego autora po raz pierwszy, używamy jego imienia i nazwiska, potem posługujemy się tylko nazwiskiem.
- Powtarzając nazwiska tych samych autorów, należy podawać tylko nazwisko bez inicjału (w nawiasach nigdy nie zamieszczamy inicjałów). Wyjątkiem od tej reguły jest występowanie w dziele odwołań do dwóch badaczy o tym samym

nazwisku (np. M. Bogdanowicz, K. Bogdanowicz) – w takiej sytuacji użycie inicjału imienia jest wskazane.

- Powołując się w tekście na autorów tej samej publikacji, w odnośniku zawsze należy wymieniać wszystkie nazwiska aż do trzech autorów włącznie; jeżeli autorów jest więcej niż trzech, podajemy tylko pierwsze nazwisko i dopisujemy „i in.”, na przykład:

Goldsmith i in., 1987 (pracę tę opublikowało ośmiu autorów).

W bibliografii należy wskazać wszystkich autorów pracy.

- W odróżnieniu od bibliografii w tekście proszę przed ostatnim nazwiskiem dodawać spójnik „i”, na przykład: „Jak stwierdzają autorzy (Lerner i Lerner, 1987)...”.
- W przypisach harwardzkich nie stosujemy form „tamże”, „tegoż”, lecz powtarzamy nazwisko autora i rok publikacji.
- Publikację cytowaną za inną publikacją oznaczamy następująco: „Kiken, 1935, za: Pietras, 2008”.
- Odwołania do źródła internetowego powinny mieć postać: nazwisko autora (online).

14. Wskazówki bibliograficzne:

Pozycje bibliograficzne muszą być pełne, zapisane z dokładnie przestrzeżoną kolejnością poszczególnych składników, z jednolitą interpunkcją, z uwzględnieniem stylu czcionki (normalna i kursywa) i liter (duże i małe). Dla przejrzystości bibliografię piszemy z wysuniętym akapitem, tak jak podano w przykładach. Kolejność zapisu bibliograficznego jest następująca:

- autor lub autorzy – wszyscy, niezależnie od ich liczby (między inicjałami imion nie stawiamy spacji; podajemy najpierw nazwisko, a potem – bez przecinka – inicjały imion);
- jeśli zapis odnosi się do całej publikacji zbiorowej, należy podać nazwiska i inicjały imion wszystkich redaktorów oraz dodać skrót „red.” w nawiasie okrągłym, po którym stawiamy kropkę: „Kaczorowska-Bray K., Milewski S. (red). (2016)”;
- rok wydania (podany w nawiasie);
- tytuł książki, rozdziału, artykułu, pracy dyplomowej (dysertacji), referatu lub raportu;

- nazwisko tłumacza („Przeł. M. Smoczyńska”);
- w wypadku książki: miejsce wydania i wydawca (w przypadku publikacji amerykańskiej po miejscu wydania stan – np. Berkeley, CA);
- w wypadku rozdziału w publikacji zbiorowej: redaktor (redaktorzy), tytuł książki, strony, miejsce wydania i wydawca;
- w wypadku artykułu: tytuł czasopisma, tom/numer i strony;
- w wypadku niepublikowanej pracy dyplomowej (rozprawy doktorskiej): nazwa uczelni i miejscowość;
- w wypadku niepublikowanego referatu: oryginalna nazwa konferencji (kongresu i tym podobnie) i miejscowość, a po roku (ad. 2) miesiąc, w którym odbyła się konferencja;
- w wypadku raportu: rodzaj i numer grantu, miejscowość, uczelnia (instytucja) i wydział (instytut);
- informację o wydaniu umieszczamy, jeśli jest to wydanie inne niż pierwsze, ewentualnie uzupełniając ją o wyrażenie: „popr.”, „uzup.”, „poszerz.” itd.;
- przy wydawnictwach akademickich należy przyjąć zapis „Wydawnictwo + powszechnie używany skrót nazwy uczelni”, na przykład „Wydawnictwo UMCS”;
- w przypadku źródeł opublikowanych w języku, który wykorzystuje inny alfabet niż łaciński, dane bibliograficzne należy przepisać zgodnie z zasadami transkrypcji (nie transliteracji) odpowiedniego języka, zamieszczonymi w *Wielkim słowniku ortograficznym PWN*;
- zalecamy następujący zapis tytułów publikacji anglojęzycznych:
 - tytuły książek, rozdziałów i artykułów – wielką literą piszemy tylko pierwszy wyraz tytułu (oraz podtytułu, po dwukropku);
 - tytuły czasopism – wielką literą piszemy wszystkie wyrazy oprócz „a”, „an”, „the” i przyimków;
- przy adresach stron internetowych należy usunąć hiperlink, podać datę dostępu w nawiasie kwadratowym, a przypis bibliograficzny zakończyć kropką.

W bibliografii kursywą piszemy wyłącznie: tytuł książki, także książki, w której znajduje się odpowiedni rozdział, tytuł czasopisma i jego tom/numer, tytuł referatu, tytuł pracy dyplomowej (rozprawy doktorskiej) oraz tytuł raportu.

Poniżej znajduje się lista przykładów zapisu poszczególnych pozycji bibliograficznych, z uwzględnieniem wymaganej interpunkcji, stylu czcionki (normalna i kursywa) i liter (duże i małe).

Książki

a) polska

Matczak A. (1982). *Style poznawcze. Rola indywidualnych preferencji*. Warszawa: PWN.

Michalik M. (2015). *Mózgowe porażenie dziecięce w teorii i praktyce logopedycznej*. Gdańsk: Harmonia Universalis.

b) polska zbiorowa

Kamińska B., Milewski S. (red.). (2016). *Logopedia artystyczna*. Gdańsk: Harmonia Universalis.

c) obcojęzyczna

Baron J. (1985). *Rationality and intelligence*. Cambridge: Cambridge University Press.

Melillo R. (2015). *Disconnected kids* (wyd. 2 popr.). New York: Perigee.

Sher B. (2016). *Everyday games for sensory processing disorder*. Berkeley, CA: Althea Press.

d) obcojęzyczna redagowana

Dillon R.F., Schmeck R.R. (red.). (1983). *Individual differences in cognition* (t. 2). Orlando, FL: Academic Press.

e) książka rosyjskojęzyczna

Łomow B.F., Rawicz-Szczerbo I.W. (red.). (1978). *Problemy genietycznej psychofizjologii człowieka*. Moskwa: Nauka.

f) kolejne wydanie książki

Osofsky J.D. (red.). (1987). *Handbook in infant development* (wyd. 2). New York: Wiley.

Rozdziały w książkach

a) publikacja polska

Choynowski M. (1977). Podręcznik do „Ogólnego Testu Klasyfikacyjnego” Z. Dobruszka. W: M. Choynowski (red.), *Testy psychologiczne w poradnictwie wychowawczo-zawodowym* (wyd. 2, s. 233–280). Warszawa: PWN.

b) publikacja obcojęzyczna

Dawson M.E., Schell A.M. (1985). Information processing and human classical conditioning. W: P.K. Ackles, J.R. Jennings, M.G.H. Coles (red.), *Advances in psychophysiology* (t. 1, s. 89–166). Greenwich, CT: JAI Press.

c) publikacja rosyjskojęzyczna

Tieplow B.M. (1956). Niektóre wprost pytania o specyficzne typy wyższej nerwowej działalności człowieka i zwierząt. W: B.M. Tieplow (red.), *Typologiczne osobowości wyższej nerwowej działalności człowieka* (t. 1, s. 3–123). Moskwa: APN RSFSR.

Artykuły w czasopismach

Tyszkowa M. (1985). Post- i neopiagetowskie koncepcje rozwoju poznawczego. *Psychologia Wychowawcza*, 28, 121–130.

Thompson S.C. (1981). Will it hurt less if I can control it? *Psychological Bulletin*, 90(1), 89–101.

Nieopublikowane dysertacje i prace dyplomowe

Świętochowski K. (1988). Niespecyficzne uwarunkowania komunikacji niewerbalnej w bezpośrednich interakcjach społecznych. Nieopublikowana rozprawa doktorska, Instytut Psychologii PAN, Warszawa.

Żarnecka A. (1988). Wzorce reakcji konduktancji skóry i szybkości rytmu serca na wieloznaczny komunikat. Nieopublikowana praca magisterska, Uniwersytet Warszawski, Warszawa.

Referaty wygłoszone na konferencjach i innych spotkaniach

Brandstaetter H. (1989, wrzesień). Motivational person-environment fit in everyday life situations. Referat wygłoszony na „IVth Meeting of the International Society for Research on Emotions”, Paryż.

Van Heck G.L., Hettema J., Leidelmaier K.C.M. (1987, sierpień). Temperament, act preferences, and situation preferences. Referat wygłoszony na „International Workshop on Temperament”, Bielefeld.

Raporty z badań

Chawarski M.C., Nęcka E. (1989). Intelligence and dealing with novelty. Adaptation to unexpected changes in task's requirements (Raport RPBP III.25/VIII/1). Kraków: Uniwersytet Jagielloński, Instytut Psychologii.

Strelau J., Oniszczenko W., Zawadzki B. (1994). Genetyczne uwarunkowanie i struktura temperamentu młodzieży i dorosłych (Raport KBN 1.1108.91.02). Warszawa: Uniwersytet Warszawski, Wydział Psychologii.

Źródła internetowe

Odziomek M. (online). Bajki o jākających się bohaterach. Wyjątkowa wystawa w CINIbA w Katowicach [1 grudnia 2016]: <http://katowice.wyborcza.pl/katowice/1,35018,21054567,bajki-o-jakajacych-sie-bohaterach-wyatkowa-wystawa-w-ciniba.html?disableRedirects=true> [dostęp: 27 stycznia 2017].

Kościelniak P. (online). Bakterie i autyzm: przez żołądek do głowy [20 czerwca 2016]: <http://www.rp.pl/Medycyna-i-zdrowie/306209906-Bakterie-i-autyzm-przez-zoladek-do-glowy.html> [dostęp: 27 stycznia 2017].

15. Przypisy dolne:

Przypisy dolne należy ograniczyć do niezbędnego minimum. Ich numeracja jest odrębna dla każdego rozdziału. Umieszczamy je na dole strony, na której są odnośniki. Przypisy nie powinny być odsyłaczami do bibliografii, ponieważ do niej odwołujemy się w tekście, korzystając między innymi z takich skrótów, jak: *zob.*, *np.*, *por.*, *także*.

Zespół Harmonii Universalis bardzo dziękuje za przestrzeganie wymienionych zasad. W razie wątpliwości prosimy o kontakt (dane na stronie internetowej).

Życzymy przyjemnej pracy.

Harmonia Universalis, ul. Kartuska 426, 80-125 Gdańsk

www.harmonia.edu.pl

Dodatkowe uwagi dla redaktorów:

1. Pracę nad tekstem rozpoczynamy od sprawdzenia bibliografii. Oprócz zgodności zapisu z zaleceniami redakcyjnymi należy też sprawdzić poprawność adresów bibliograficznych (zwłaszcza autorów, tytułu publikacji, roku i miejsca wydania).
2. Należy sprawdzić zgodność odnośników w tekście z bibliografią.
3. Sprawdzamy zapis terminów – wątpliwości należy zaznaczyć w komentarzach. Nie ingerujemy w warstwę merytoryczną tekstu.
4. Nie zmieniamy stylu autora.

5. Podczas pracy nad przekładem szczególną uwagę należy zwrócić na sens zdań (i ew. kalki językowe), a ewentualne wątpliwości zaznaczyć w komentarzach.
6. W tekście głównym co do zasady rozwijamy skróty. Powszechnie znane skróty typu *np.*, *zob.* stosujemy w przypisach (harwardzkich i dolnych) oraz nawiasach. Nie rozwijamy skrótów jednostek miary i wagi.
7. Wszelkie braki (np. w bibliografii) lub niejasności należy zaznaczyć w komentarzach.
8. Zapis liczebników w serii Logopedia XXI Wieku. Liczebniki główne: od 1 do 10 – zapis słowny, powyżej 10 – zapis cyfrowy. Jednak jeśli przy liczbie stoi jednostka (np. cm, kg, r.ż. – rok życia), stosujemy zapis cyfrowy (dotyczy to również liczebników porządkowych). Pozostałe zalecenia – zgodnie z praktyką redakorską (zob. np. *Edycja tekstów...* A. Wolańskiego).
9. Stosujemy skrót „mpd.” (mózgowe porażenie dziecięce), nie: „MPD”, „m.p.d.”, „mpdz.” itd.
10. Stosujemy skrót „OUN” (ośrodkowy układ nerwowy), nie „oun.”.
11. Stosujemy formę „dysartria”, nie: „dysartria”.
12. W przekładach stosujemy formę „autysta”, nie „autystyk”.
13. Zalecamy pisać „osoba z autyzmem” (nie: „osoba autystyczna”), „osoba z dysleksją”.
14. W zapisie zakresu stron itp. stosujemy półpauzę bez spacji.
15. Nazwy wydawnictw. Stosujemy skróty: PWN (Państwowe Wydawnictwo Naukowe; odróżniamy Wydawnictwo Naukowe PWN – od 1991), PZWL (od 1993 – Wydawnictwo Lekarskie PZWL), WSiP, PIW, GWO, GWP oraz Wydawnictwa UW, Wydawnictwo UG, Wydawnictwo UMCS, Wydawnictwo UW r itp. Używamy formy: Oficyna Wydawnicza Impuls (bez cudzysłowu).
16. W opisie bibliograficznym nieopublikowanej rozprawy doktorskiej itp. stosujemy pełną nazwę uczelni, np. „Uniwersytet Gdański”, nie „UG”.